

да ми го докажешъ. — *Драганъ*. Шта ти го докажа. Какъв шаръ има нашия гълъбъ? — *Грозданъ*. Той е сивъ; нъ по крила та има и чърникави пера. — *Драганъ*. А на краката какво има? — *Грозданъ*. На крака та има гашти. — *Драганъ*. Всички ти ли гълъбюе иматъ гашти на краката, и на крилата чърникави пера? — *Грозданъ*. Нъ, нашия съсъдъ има единъ гълъбъ съвсѣмъ бѣлъ и безъ гашти. — *Драганъ*. Кога е така, гълъбюе ти биватъ всеакакви, та не си видѣлъ всичкити гълъби, што са на свѣтътъ. Не е ли така? — *Грозданъ*. Така е. — *Драганъ*. И така, ти си видѣлъ тоа или оний гълъбъ: нашия гълъбъ, гълъбътъ на съсъдътъ; а гълъбъ въобштѣ не си видѣлъ. — *Грозданъ*. Ти, каквото се види, подигравашъ се съ мене. — *Татко*. Не се подигравамъ съ тебе; слушай, Гроздане! Драганъ има право на това, што ти казова. Ми можемъ да видимъ само отдѣлни прѣдмѣти: а когато говоримъ, запр. за птица, за животно, за конь, говоримъ често за цѣло събрание на прѣдмѣти, што иматъ общи бѣлѣзи. И ти съштий, само ако помишлишь, лесно ште познаешъ, кога е дума та за цѣлъ родъ или за цѣлъ видъ на прѣдмѣтити, и кога е за нѣкой опрѣдленъ единъ само прѣдмѣтъ. Слушай: коньтъ има цѣло копито, а на задница та има упашка, той пасе трѣва, и за това, се нарича трѣвопасно животно. Ти какво мислишь, за единъ ли конь говорна тука, или въобштѣ за коньтъ? — *Грозданъ*. Ти говоришь за коньтъ въобштѣ; заштото конь има грива, упашка и цѣли копита, и всички ти конюе пасатъ трѣва. — *Татко*. Нъ ако кажа: днесъ купихъ единъ конь. — *Грозданъ*. Тогава вече думата е за единъ конь, што сте купили. — *Татко*. Видѣли сега, че Драганъ има право? Нъ слушай оште какво шта ти кажа: на свѣтътъ има много отдѣлни, единични прѣдмѣти, които наричатъ *особи*; нъ въобштѣ конюе, дрѣвета, цвѣтна нѣма, съшто така, както нѣма въобштѣ човѣкъ, градъ, село или рѣка. Подъ всяко едно отъ тия думи разумѣватъ се много единични прѣдмѣти, които съединявами въ едно *понетие*, заштото намирами между тѣхъ общи бѣлѣзи, и давами на това понетие нѣкоюе име: градъ, село, птица, славийче, конь, човѣкъ; всяка една отъ тия думи е име на едно понетие, а не отдѣлно на единъ прѣдмѣтъ. А ако искамъ да различа нѣкой единиченъ прѣдмѣтъ отъ всичкити други прѣдмѣти отъ съштий видъ или отъ съшто то понетие, тогава азъ давамъ на тоа прѣдмѣтъ собствено име: казвамъ, Марица, а не рѣка